

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

duben 2019 / ročník XXIX

**JANA
ČERNOCHOVÁ:**
Víra skýtá posilu,
oporu i útěchu

**Představuje se
FARNÍ CHARITA
STRAKONICE**

**Ježíš vítěz nad
smrtí v myšlenkách
J. HLOUCHA**

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Anna Mátíková FSP

Křížová cesta pro uspěchané

Tato křížová cesta chce dodat odvalu a chuť k modlitbě těm, kteří si na pobožnost křížové cesty se všemi náležitostmi z různých důvodů netroufají.

Brož., 40 s., 45,- Kč

Henri J. M. Nouwen

Návrat ztraceného syna

Setkání s reprodukcí Rembrandtova obrazu Návrat ztraceného syna bylo pro Henriho Nouwena počátkem dlouhého duchovního dobrodružství. Rembrandtovo zpodobnění známého evangelního příběhu inspirovalo autora k úvahám nad jednotlivými dramatickými momenty podobností: návrat marnotratného mladšího syna, otcova láskyplná náruč, zášť staršího syna; to vše ve světle malířovy vlastní životní pouti i osobních zkušeností. Témata návratu domů, přijetí a usmíření naleznou odezvu v srdci každého, kdo někdy poznal opuštěnost, sklíčenost, žárlivost či hněv. Výzva k lásce, jak ji projevila otec a přijal syn z podobností, se ukazuje s novou přesvědčivostí jako to nejdůležitější poselství příběhu známého křesťanům všech dob.

V novém překladu Kateřiny Lachmanové.

Připravujeme na konec března 2019.

Brož., 200 s., 229,- Kč

Elisabetta Fezzi, Gabriele Amorth

Otec Amorth

Jak ho neznáte

Svědectví o prosté, avšak skálopevné víře paulínského kněze, jemuž se podařilo přimět církev jak doma v Itálii, tak ve světovém měřítku, aby nejen znovu začala brát vážně biblické učení o působení andělů i démonů v dějinách spásy, ale především aby se ve službě exorcistů zapojila do boje proti Zlému.

Brož., 224 s., 299 Kč

Křížová cesta s Pannou Marií

Mobilní aplikace

Modlitba této křížové cesty obsahuje mimo jiné invokace ze sekvence Stabat Mater. Čtenáři je každé zastavení nabídnuto z pohledu matky, které na kříži umírá její syn. Jedná se o rozšířenou verzi tištěné brožurky *S Marií na křížové cestě*.

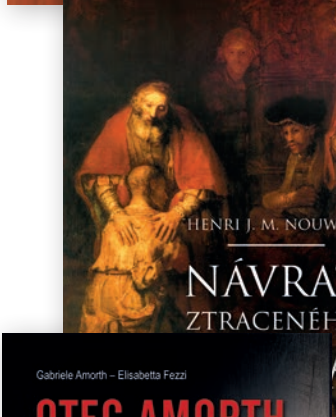
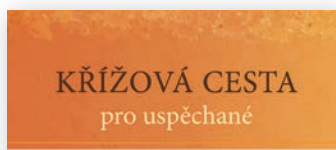
Připravujeme. Pouze pro android, zdarma

Křížová cesta se sv. Pavlem

Mobilní aplikace

Netradiční křížová cesta připravená biblistou Angelem Scarenem, v níž se prolínají úryvky evangelií a listů svatého Pavla, čtenáři dovoluje nově objevit tajemství Kristova kříže.

Připravujeme. Pouze pro android, zdarma

Obsah

Editorial	3
Jana Černochová: Víra skýtá posilu, oporu i útěchu	4
Akčně v únorovém Národním týdnu manželství v naší diecézi	7
Vojenský kaplan: V armádě jde o službu přítomnosti	8
Veritas Domini vincit	9
Jihočeské kostelíky XI.	10
Maminky na rodičovské dovolené jsou jedny z nejdůležitějších lidí ve společnosti	11
Klokoty versus Jihoafrická republika	11
Slovo života pro děti	12
„A brány pekelné jí nepřemohou...“	14
Ministrantské týmy se utkaly ve florbalu	15
Personalia	16
Zveme vás...	16
Pokřtění a poslaní	16
Ježíš vítěz nad smrtí v myšlenkách Josefa Hloucha	17
Mrazivé teplo domova 2	18
Katechetický den 23. 2. 2019 pokřtění a poslaní aneb 2019 rok pro misie	19
Charity se představují: farní charita Prachatice	20
DCR připravuje a zve...	21
Na farních plesech potkáte i budoucího životního partnera	22
Setkání s Písmem svatým	23
Co nás čeká v květnu?	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 10. 4. 2019

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Otec biskup Vlastimil Kročil udílí 6. března popelec v rámci liturgie v katedrále sv. Mikuláše.

Editorial

Milí čtenáři, odběratelé a příznivci časopisu Setkání!

Podobně jako minulé číslo, tak i toto se Vám dostává do rukou v čase postním. Tato postní doba se sice už chýlí ke svému závěru a svátky velikonoční jsou takřka za dveřmi, avšak stále je ještě možné dohnat některá z těch předsevzetí, která jsme si dali na jejím počátku. Víme, že jde o jedinečný čas, který nám Boží Prozřetelnost dopřává.

Zažitý pojem „půst“ v nás obvykle evokuje nějaké zapírání a odříkání, avšak domyslíme-li, že toto slovo vychází od slova „pustit“, můžeme objevit nejen bohatství a krásu našeho jazyka, ale i skutečný význam toho, čím je pro nás „půst“, potažmo i celá posvátná doba postní, přičemž nejde jen o hru se slovy. Jak prospěšné může být, když dokážeme „pustit“ Boha do našeho života nebo zase jindy, docela jednoduše a prostě, „pustit“ to na čem tolik lpíme. Můžeme však také „u-pustit“ od přejídání či lenošení, stejně tak jako i „vy-pustit“ ze svého programu to, co brání důležitějšímu a podstatnějšímu v našem osobním životě. Důležité je také umět „od-pustit“ a to nejen tomu, kdo nám ublížil, ale mnohdy i sami sobě, což je také někdy potřebné. S tím souvisí i to, že je také zapotřebí „při-pustit“ si, že jsme lidé hříšní, kteří musí konat pokání... Tak by se dalo pokračovat dál a dál v přemýšlení nad jedním, zdánlivě bezvýznamným slovem, ale dál a dál plyne i čas, který bychom neměli promarnit.

Jestliže zanedlouho budeme slavit ty největší a nejdůležitější svátky liturgického roku, je na čase už nyní vyjádřit přání hojnosti Božího požehnání, radosti a pokoje. Kéž ten, který „pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu“, provází Vaše kroky a dává zakusit svou dobrotu a lásku!

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Foto: archiv J. Černochové

Kniha *Stopy žid. Přítomnosti*; Novoměstská radnice 2015 s autorem Martinem Šmoke a s Leo Pavlát

JANA ČERNOCHOVÁ: Víra skýtá posilu, oporu i útěchu

Starostka městské části Praha 2 aktivně spolupracuje s místní farností. V Poslanecké sněmovně se Jana Černochová (*1973), sama věřící, jako předsedkyně příslušného výboru věnuje kontrole ozbrojených sil a činnosti vlády směrem k tomuto resortu. V nabitém programu si našla čas na rozhovor pro náš měsíčník.

Jaká je úloha ozbrojených sil v demokratické společnosti? Znamenal v minulosti přechod v názvu ministerstva „války“ (např. ještě Rakousko-Uhersko) na „obranu“ skutečnou změnu obsahu či přístupu? Nebo se tomu stále učíme?

Domnívám se, že pojem obrana v názvu ministerstva v našem případě plně koresponduje s reálným obsahem a posláním armády či ozbrojených sil v demokratické společnosti. Staré pravidlo říká, že demokracie spolu neválčí. Bez ohledu na

to, zda bylo vždy naplněno stoprocentně, statistika hovoří jednoznačně v jeho prospěch. Úloha ozbrojených sil tak v demokratické společnosti je zejména preventivní. Jde jednak o připravenost na potenciální útok agresora a také o jeho odstrašení. V systému kolektivní obrany, v alianci demokratických zemí, které si vzájemně garantují, že budou bránit svou integritu, pak má význam ozbrojených sil ještě třetí dimenze, a sice to že jsou nástrojem k plnění tohoto našeho závazku. Investice do armády a obrany nemají za cíl

agresi a expanzi, ale schopnost efektivně reagovat na tyto jevy. A s tímto cílem jsou naše ozbrojené síly jednoznačně budovány.

Součástí vaší práce je také rozpočtová činnost směrem k obraně země. Řešíme podle Vás makroekonomické dilema „máslo versus zbraně“? Nebo je to otázka etická?

Ano, tuto otázku řešíme, a to každoročně při schvalování rozpočtu. V současné době našťastí panuje všeobecný politický konsenzus na rozvoji naší obranyschopnosti a na investicích do modernizace armády. Přesto zaznívají hlasy například od socialistů či Pirátů, které by tyto prostředky chtěly snižovat a „projídat“. Investice do vlastní obranyschopnosti jsou nezbytnou podmínkou, bez níž nelze uvažovat o jakémkoliv jiném rozvoji, o blahobytu a další existenci společnosti, neboť stát, který nemůže občanům garantovat bezpečí a suverenitu, je stát bez perspektivy. To veškeré pacifistické snahy popírají. Zastávám názor, že bychom měli uzákonit pravidlo každoročních investic do obrany ve výši 2 % HDP, k němuž jsme se v rámci NATO zavázali. Již jsem se jej bohužel bez úspěchu snažila prosadit legislativní iniciativou a nepochybně to zkusím znovu.

Navyšování rozpočtu ještě nemusí znamenat lepší obranyschopnost. Jaké by mělo být zadání od politiků směrem k armádě?

V obecné rovině zadání souvisí s tím, co jsem již říkala, tedy jde o zajištění efektivní obranyschopnosti země a plnění spojeneckých závazků. V praxi to znamená silnou, připravenou, vycvičenou a dobře vyzbrojenou armádu, která je schopna bránit na jedné straně vlastní území státu a na straně druhé plnit úkoly a cíle, ke kterým se hlásíme v rámci Severoatlantické aliance. Systém kolektivní obrany, tedy spolupráce zemí v rámci NATO směřuje stále více k tomu, že jednotlivé státy jdou cestou specializace svých armád. To tento systém umožňuje i vyžaduje. A i to se musí promítat do politického zadání armádě, aby rozvíjela zejména ty schopnosti, které chceme nabízet po vzájemné dohodě i našim partnerům. A pokud jde o politické zadání přímo v oblasti investic, pak zde musí být na jedné straně úsilí o jejich efektivitu, to znamená zamezení plýtvání prostředky, ale na straně druhé již dobře víme, že nelze hrát jen na nejnižší cenu, ale že je třeba brát ohled i na kvalitu pořizované výzbroje a výstroje, její kompatibilitu, životní cyklus a v neposlední řadě i dodavatele. Je-li to možné, vždy je lepší nakupovat doma.

Spolupracuje městská část Praha 2, kde jste současně starostkou, s církvemi? Jaké jsou Vaše konkrétní postřehy z této spolupráce?

Prvoplánově se spolupráce nabízí už vzhledem k umístění radnice Prahy 2 – přímo naproti neogotické dominantě náměstí Míru, kostelu sv. Ludmily. A sídlo farnosti u Ludmily se nachází také v těsném sousedství radnice. V kostelu sv. Ludmily pořádáme adventní koncerty, představitelé farnosti spolu s námi rozsvěcejí vánoční stromek při Adventním zastavení u Ludmily, účastní se i dalších našich akcí na náměstí Míru, např. Vinobraní či Dne válečných veteránů... My samozřejmě při akcích respektujeme čas konání

mši a ztišujeme program. Praha 2 také například nechala ve sv. Ludmile sloužit zádušní mši za čestné občany naší městské části – Áju Vrzáňovou a Radima Hladíka. Při zmíněném Dnu válečných veteránů čte přímlyvy obvykle jáhen karlovského chrámu, major Jiří Ignác Laňka. Prakticky se všemi svatostánky v Praze 2, římskokatolickými i pravoslavnými, spolupracujeme průběžně při přípravě adventních koncertů v kostelích. V pravoslavném chrámu sv. Cyrila a Metoděje každoročně uctíme památku výsadkářů z Operace Anthropoid. Vydáváme vlastní ediční řadu Kostely Prahy 2, kdy také oslovujeme jednotlivé farnosti. A protože jsme společnost stojící na křesťansko-židovských základech, připomínáme i židovské tradice, a to zejména několikaleťtým projektem Stopy židovské přítomnosti v Praze 2. V jeho rámci vznikla výstava, která putovala po základních školách Prahy 2 a nyní je nastálo k vidění na radnici. A vydali jsme také stejnojmennou výpravnou knihu, v češtině a angličtině. Vždyť vinohradská synagoga, přestože od 50. let minulého století vinou komunistů neexistuje, byla svého času jedna z největších v Evropě. Mé postřehy? Že i v církvích, jako všude jinde, je vše o lidech. V Praze 2 na ně máme v poslední době ohromné štěstí a spolupráce dobře funguje právě i po lidské stránce.

Připojila jste se k iniciativě „Baličky pro vojáky“. O co jde?

Jde o iniciativu Nadačního fondu Ozbrojených složek ČR, prostřednictvím které lze poslat dárkové balíčky našim vojákům, kteří působí v zahraničních operacích. Je to jedna z mnoha možností, jak dát těmto vojákům najevo, že si jich pro jejich službu vážíme, jak je potěšit a podpořit v situaci, kdy jsou daleko od domova a svých rodin. Vojáky v Afghánistánu, ale i v jiných místech nasazení jsem opakovaně navštívila a vím, že tento způsob podpory je pro ně nesmírně důležitý, i když jde často třeba o drobnosti. S sebou jsem často vezla například i obrázky, které pro vojáky namalovaly děti ze základních či mateřských škol Prahy 2. Také tyto obrázky se setkaly s velmi pozitivní odezvou.

Jste věřící. Předávali Vám víru rodiče nebo jste si k ní došla sama. Na základě čeho?

Jsem věřící a jsem katolička. Pocházím z věřící rodiny, která má české a polské kořeny, a odmala jsem byla k víře vedená. Ráda tedy navštěvuji mše zejména v již zmíněném chrámu sv. Ludmily na náměstí Míru.

Jak jdou ruku v ruce víra a služba v ozbrojených složkách. Jsou slučitelné?

Bezpochyby jsou slučitelné. Nežijeme v ráji a svět není bezpečným místem. Víra či Bůh člověku nebrání v tom, aby se přihlásil ke svým občanským závazkům či ctnostem, mezi něž služba vlasti a převzetí odpovědnosti za její obranu patří. Bohužel, má to samozřejmě i druhou stránku potenciálního utrpení a smrti. Ale to není primární motivace těch, kteří slouží v naší armádě. Jsem přesvědčena o tom, že jim všem jsou vlastní spíše rytířské ctnosti a věřících mezi vojáky je celá řada. Víra jim naopak skýtá posilu, oporu i útěchu. A díky tomu mohou být oporou i těm, kteří slouží s nimi.

S P. Berkou od sv. Ludmily a jáhnem Laňkou; 2018

Není takovým příkladem křesťanských hodnot v armádě (vědomě či nikoliv) např. Vojský fond solidarity? Funguje na principu sounáležitosti, kamarádství, cti a vzájemné pomoci...

Vojský fond solidarity je iniciativa, kterou jsem velmi přivítala a do které jsem se ráda pravidelnými příspěvky zapojila. Solidarita patří ke křesťanským hodnotám, a pokud vím, tak na vzniku Fondu participovali i vojenští kaplanové. Obecně platí, že ačkoliv mezi Čechy převládá ateismus, tak v oblasti solidarity a charity rozhodně nejsme v mezinárodním srovnání na chvostu. To mne naplňuje optimismem a je dobře, že se to projevuje i v této oblasti. Budu Fondu držet palce, naši vojáci a jejich blízcí si zaslouží co nejširší podporu společnosti.

V loňském roce oslavila 20. výročí Duchovní služba AČR. Jak se díváte na působení kaplanů?

Vnímám je velmi pozitivně, jejich služba je nezastupitelná a vím, že je i vyhledávaná. Služba v uniformě je velmi náročná, mnohdy dokonce více psychicky než fyzicky a vojenští kaplani nabízejí oporu, která je nenahraditelná. A to nejen samotným příslušníkům armády, ale také jejich blízkým, pokud dojde například k neštěstí. Považuji je za plnohodnotné vojáky. Před nedávnem jsem dokonce zaznamenala i poptávku po zřízení duchovní služby také u Policie ČR. Považuji to za velmi dobrou ideu, kterou ráda aktivně podpořím.

Uvažovala jste o vlastním přímém zapojení např. do armádních aktivních záloh?

Samozřejmě, uvažovala a nadále uvažuji. Nicméně po dobu, co jsem a budu starostkou, to bohužel nepřipadá v úvahu, neboť v této funkci mám pro krizové stavy své zákonem předepsané povinnosti a nemohla bych tedy plnit úkoly, které by mi byly stanoveny, pokud bych byla povolána. Zkrátka nebyla bych v takové situaci jako aktivní záložák co platná a byl by to fakticky střet zájmů.

Jakou si přejete armádu?

Přála bych si armádu, která bude moderní, disponující kvalitní výstrojí a výzbrojí, včetně nejmodernějších robotických a bezpilotních prostředků. Armádu, která bude mít dostatek zájemců o službu, ať již profesionální či dobrovolnou, která se bude dobře starat o své lidi a která se nebude muset potýkat ani s nedostatkem prostředků, ani s problémy v oblasti akvizic.

Vážená paní předsedkyně, děkuji za rozhovor.

Red.

Inzerce

CESTA KOLEM SVĚTA ZA 7 DNÍ

LETNÍ TÁBOR TF JU
cena: 1 500 Kč

21.-27.7.2019

Fara Hosín
u Českých Budějovic

příhlášky a dotazy:
Veronika Zvánovcová 777 074 928
veronikazvanovcova@outlook.com

www.tf.jcu.cz/KalendarAkci

Teologická fakulta
Faculty of Theology

Jihočeská univerzita
v Českých Budějovicích
University of South Bohemia
in České Budějovice

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

AKČNĚ V ÚNOROVÉM

Národním týdnu manželství v naší diecézi

Foto: David Hainés

Podívejte se spolu s námi, jak naše diecéze přispěla k podpoře manželství, na které se účastnili manželé bez ohledu na věk, vyznání a třeba i bydliště. Možností zapojit se a udělat něco pro svůj vztah měli manželé hodně.

Ačkoli motto letošního ročníku bylo nelehké, znělo Zabíjáci manželství a jak se jim bránit, na různých místech k němu přistoupili organizátoři (většinou vikariátní zástupci) naprosto originálně.

10. 2. proběhl na faře v Prachaticích interaktivní seminář „**Radosti a strasti manželů**“, který vedla Hana Modlitbová.

11. 2. se setkali zájemci nad velmi těžkým tématem „**Kudy z bludného kruhu násilí**“ na přednášce PhDr. Anny Stodolové v Barokním sále Jihočeského muzea v Českých Budějovicích.

13. 2. se konalo první setkání kursu „**Manželské večery**“ ve farnosti sv. Vojtěcha Čtyři Dvory, v Českých Budějovicích. Probíhá v jarních měsících pro manželské dvojice, které chtějí strávit čas spolu, oživit svůj vztah, popovídat si ve dvojici na různá témata a něco si k nim poslechnout a v neposlední řadě si spolu dát dobrou večeři při svíčkách.

14. 2. v 17.30 přímo na svátek sv. Valentýna se konal happening „**Zveme Česko na rande**“ na náměstí Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích. Akce podpořila trvalý partnerský vztah, manželství ženy a muže a přinesla další nabídku kursu Manželské večery. Pořádalo ho Diecézní centrum pro rodinu ve spolupráci s Divadlem Víti Marčíka, Křesťanským společenstvím. Přinášíme dvě krátké reakce na tuto akci: „Byla to krásná chvíle zastavení v našem 29letém manžel-

ství, kdy jsme si mohli i díky pěkně poskládanému programu znovu uvědomit ten velký dar, že máme jeden druhého. Bylo krásné si zatancovat uprostřed přátel v rozsvíceném srdci a znovu si říci tu prostou a zároveň hlubokou větu: „mám Tě rád/mám Tě ráda.“ Mgr. Martina Fürstová. „Včerejší akce byla pěkná. Užili jsme si ji.“ Lenka. Tentýž den se sešli věřící ve farním kostele v Pelhřimově při adoraci s modlitbami za manžele a rodiny. Za manžele se modlili na sv. Valentýna i v kostele v Jistebnici.

15. 2. ve farní kavárně v Jindřichově Hradci zakončili pak manželé Národní týden vesele. Nazvali své setkání „**Humorem proti zabíjákům manželství**“. Jak tato poslední akce proběhla, píše vikariátní zástupkyně Eva Hejdová, která setkání se svým manželem Petrem připravila. „Sešlo se nás celkem jedenáct manželských párů. Po krátkém úvodu a modlitbě, kterou vedl P. Ivo Prokop, si zúčastněné páry zkusily meditační malbu podle doc. Muchové. Pak jsme se pustili do čtení vtipů, které bylo velmi zábavné. Další aktivitou byl manželský kvíz, kdy vždy jeden pár seděl zády k sobě a měl odpovídat na vybrané otázky. Hodnotili jsme v odpovědích vzájemnou shodu. Naše tříhodinové setkání jsme zakončili sdílením životních zkušeností manželů v různých oblastech a tématech. Setkání bylo velmi krásné, účastníci si ho chválili, a hlavně už se těší na další setkání.“

DCR

Foto: Janka Pecherová

Hromniční pout v Klokotech 2. února 2019

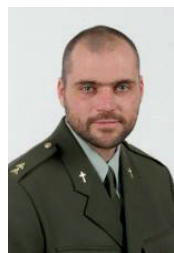

Foto: Michal Vozka

P. Jan Böhm požehnal 11. dubna 2017 prapor roty aktivních záloh AČR

VOJENSKÝ KAPLAN: V armádě jde o službu přítomnosti

Jaký je pohled z přímé služby mezi vojáky? Zeptali jsme se kpt. Jana Böhma (*1974), vojenského kaplana 15. ženijního pluku v Bechyni. Kněžské svěcení přijal v Římskokatolické církvi v roce 2002. Jako farní vikář a farář působil ve farnostech Vlašim a Votice. V červenci 2011 se stal vojenským kaplanem.

Jaké je místo křesťanů v ozbrojených složkách, zejm. v armádě. Proč je zde nutná služba duchovních a jak se ke službě v armádě staví víra?

Jako křesťané chceme následovat Ježíše Krista, který je pravý Bůh a pravý člověk. Proto je křesťan angažován také v běžném životě, kam spadá i armáda. Armáda má za svůj cíl připravovat se na obranu státu proti vnějšímu nepříteli. Chránit vlast, místo pro život, je velmi ušlechtilé. Potíž může působit použití násilí či zbraní, které také využíváme pro svou práci. Jako kaplan v armádě podporuji vojáky v jejich lidském rozměru, aby se nestali jen nástrojem na zabíjení, ale chránili své lidství.

Tradice duchovní služby byla v AČR mezi léty 1950–1998 přerušena. Jak se daří navázat a jak je práce kaplanů ve sboru vnímána?

Jako kaplan jsem ve své jednotce respektovaný, patřím tam a vojáci umějí využít mou službu. Myslím, že jako kaplan v dnešní armádě netrávím tolik času udílením svátostí či specificky náboženskými úkony, ale více času věnuji situacím, kde mohu vojáky potkávat při jejich běžné práci. Jako kaplan rád hledám příležitost k setkání s každým vojákem, než abych počítal s tím, že vojáci budou vyhledávat kontakt se mnou. Říkáme tomu služba přítomnosti. V evangeliu se mluví o Bohu, který miluje každého člověka, dokonce ho sám hledá.

V armádě nejde primárně o misi. Co je předmětem vaší denní práce s kolegy?

Jsem voják, tak jako všichni ostatní kolegové. Tak jako každý voják se cvičím v základních vojenských dovednostech jako je střelba, zdravotní ošetření, topografie, pořadová či fyzická příprava a dalších dovedností, které voják musí ovládat. Navíc mám výcvik v tématech, která jsou specificky kaplanská. Sem

mohou spadat například schopnosti, které potřebuji při oznamování úmrtí, kdy je kaplan součástí týmu, který vyjíždí k rodině. Při výcviku se setkávám s kolegy vojáky a přirozeně se rozvíjí naše vztahy. Snažím se vyjíždět i na jiné výcviky, abych potkal co nejvíce vojáků ze své jednotky a tak jsme o sobě věděli. Radosti a starosti vojáků jsou radostmi a starostmi kaplana.

Dá se hovořit o podobnosti armády a církve jako organizovaných společenství? Obě jsou řízena hierarchicky s jasnými idejemi a pravidly.

Církev i armáda jsou organizovány hierarchicky. I v evangeliu se mluví o setníkovi, který podléhá rozkazům a rozkazy dává (Mt 8,9), dokonce tento úryvek zmiňujeme každou Mši svatou „nejsem hoden, abys přišel ke mně...“. Jiné je poslání církve. Zatímco armáda se připravuje na obranu státu, církev se snaží, aby se každý setkal s Boží láskou a tuto mohl přijmout. V každém společenství jsou nastavena určitá pravidla, která si vyžaduje soužití lidí. V našem případě mluvíme o hierarchickém uspořádání, které se léty osvědčilo.

Vidíte rozdíl mezi duchovní službou v armádě a civilu? V obou prostředích oslovujete věřící i nevěřící.

Rozdíl je ve skupině, ke které míří má služba, má pozornost. Ve farnosti přemýšlíme o všech lidech na území dané farnosti. Snažíme se přinášet Boží lásku úplně každému, je to doslova katolické, tedy všeobecné. V armádě se jedná o kategoriální pastorační, kdy přemýšlíme o lidech v armádě. Pro mne je důležité být nejen duchovním, ale také vojákem, znát dobře prostředí, ve kterém žijí společně se svými „farníky“.

Zúčastnil jste se zahraniční mise v afghánském Logaru, jak vzpomínáte na tuto službu?

Z vojenské mise jsem si přinesl dvě zjištění pro svůj život. Být v misi zní velmi atraktivně, hodně lidí se na to ptá se zaujetím. Pro mne není tolik důležité, že jsem byl v misi, ale jaký jsem

NÁRODNÍ POUŤ ŘÍM 2019

Českobudějovická diecéze,
pod záštitou českobudějovického
biskupa Mons. Vlastimila Kročila,
Vás zve na diecézní pouť do Říma
u příležitosti 30. výročí svatořečení
sv. Anežky České 1989 – 2019

Termín: 10. 11. - 14. 11. 2019
Cena: 14 000 Kč /letecky

Spolu s biskupy naší vlasti, ostatními poutníky,
za doprovodu P. Stanislava Brožky prožijeme:

- putování k římským patriarchálním bazilikám
- děkovnou mši sv. ke ctí sv. Anežky České na poděkování
za dar svobody ke 30. výročí svatořečení sv. Anežky
v bazilice sv. Petra
- setkání se Svatým otcem při generální audienci

Cena zahrnuje: letenku Praha - Řím - Praha, transfer
z letiště na hotel, 4 x ubytování v **** hotelu v blízkosti
stanice metra Laurentina, 4 x polopenze, pojištění léčebných
výloh v zahraničí, servis průvodce,
pojištění CK proti úpadku.

Cena nezahrnuje: v ceně není započtena městská
taxa 4-6 € osoba / noc, jízdné metrem (18 € / 72 hodin)
a případné vstupy do zpoplatněných objektů.

Bližší informace a přihlášky do 30.4.2019 na e-mail: ryjackova@bch.cz
Poutě se zajišťuje ve spolupráci s CK Avetour s. r. o. a Českomoravskou Fatimou Kocilřov.

Inzerce

tam byl, přemýšlím, jestli jsem ten čas naplnil dobrem a žil jsem se ctí, chcete-li, v požehnání. V tomto ohledu není důležité, kde jsme, ale jací jsme. Druhým tématem je otázka, jak se vyhrává boj. Už vím, že to není hrdinství, ale věrné plnění každodenních úkolů. O heroických činech se dobře vypráví mezi přáteli, na rozdíl od každodenní rutiny, dobře se o tom dělají filmy. Jako kaplan jsem v misi strávil nejvíce času na základně, kde jsem hodně času trávil v rozhovoru s vojáky. To byl můj příspěvek k plnění úkolu jednotky. Stejně takto chci být v životě tam, kde je mé místo. Chci vyhrát svůj boj a dojít ke spáse.

Jak oslovujete armádní nováčky? Ani netuší, jakou pomoc mohou čekat.

Nemám speciální programy pro nováčky. Myslím, že se se mnou časem setkají na nějakém výcviku a ukáže se, zda a v čem si můžeme být vzájemně přínosem.

Jak dobíjíte baterky?

Rád odpočívám aktivně, sportem nebo prací okolo fary. Nejvíce mě nabíjí přátelská setkání s lidmi.

Co Vás na vašem poslání baví, co Vás při něm udržuje?

Rád se učím nové věci, potkávám nové lidi a jsem v různých životních situacích. Toto mi má práce přináší každý den.

Děkuji za rozhovor.

Red.

Kardinál Dominik Duka a Daniel Ženatý přijímají slib vojenských kaplanů, 16. ledna 2019

Zdroj: www.kaplani-army.cz

Veritas Domini vincit

Heslo Pravda Páně vítězí, doplňuje znak Duchovní služby Armády ČR. Vojenští duchovní jím vyjadřují, že sami sebe nepovažují za autority, které chtějí určovat a poučovat o tom, co je dobré a správné. Povzbuzují každého člověka na těžké a složité, ale nakonec radostné cestě k vnitřní upřímnosti a opravdovosti a k odvaze hledat ta nejlepší řešení rozličných problémů lidského života.

První vojenský kaplan v Armádě České republiky začal působit v české jednotce IFOR/SFOR v Bosně a Hercegovině v roce 1996. Na základě této pozitivní zkušenosti armády s vojenskými kaplany vznikla v roce 1998 dohoda mezi rezortem ministerstva obrany na straně jedné a církvemi sdruženými v České biskupské konferenci a Ekumenické radě církví na straně druhé, o duchovní službě v rezortu ministerstva obrany. Duchovní službou Armády České republiky prošlo od jejího obnovení v roce 1998 přes 40 vojenských kaplanů z 9 křesťanských církví.

Úkoly Duchovní služby v AČR

- podporovat velitele v odpovědnosti za naplňování a ochranu lidského rozměru života každého vojáka v činné službě a občanského zaměstnance;
- nabízet pomoc při řešení osobních krizí i těžkostí, které vznikají v pracovním, osobním a rodinném životě všech pracovníků resortu;
- přispívat k rozvíjení a prohlubování demokratických tradic evropské kultury v resortu;
- vytvářet podmínky pro naplňování ústavně zaručených lidských práv, která souvisejí se svobodou vyznání pro pracovníky resortu ve všech situacích spojených s plněním jejich služebních a pracovních povinností.

Zdroj: www.kaplani.army.cz

Jihočeské kostelíky XI.

Ujišťuji čtenáře, že tentokrát se jedná o pokračování původního seriálu „Jihočeské kostelíky“ (poslední díl v čísle 4/018). Vzhledem k tomu, jakou kosmickou rychlostí náš čas utíká, nastala okolnost, že o řadě ostatních kostelů českobudějovické diecéze, které jsme navštívili, ještě nebyla zmínka. Z toho důvodu budou další etapy ze „Šumavských kostelíků“ (Železnorudsko, Novohradsko) publikovány až později. Bude-li nám to dopřáno.

Hrob J. J. Ryby

I tak se bude zdát opožděné, když připomeneme, že v uplynulém roce bylo opomenuto další významné výročí bezprostředně související s oslavou vánočních svátků. Kdo by si v tak slavnostní náladě připomenul, že právě uběhlo 222 let od vzniku skladby rožmitálského kantora Jana Jakuba Ryby (1765–1815), která je známá jako **Česká mše vánoční – Hej, mistře!** Její vymazání se za celá léta nepodařilo ani komunistickému režimu. Je první pastorální mší napsanou pouze na český text, poprvé zazněla roku 1796. Od té doby zlidověla a hraje se v bezpočtu úprav i obsazení... Vydejme se proto do místa vzniku – na Rožmitálsko.

Rožmitál pod Třemšínem

Okolní krajinu tvoří široká a mělká kotlina s pohádkově hlubokými lesy a památným vrchem Třemšínem. Postupné osídlení kolem říčky Vlčavy vznikalo pozvolna., archeologicky je doloženo již z doby pohanské. Dnes zde žije asi 4,5 tis. obyvatel. V historickém centru města se nachází Podbrdské muzeum s rozsáhlým muzejním komplexem s několika samostatnými expozicemi. Dále Hasičské muzeum a jako nové (r. 2012) bylo otevřeno Muzeum holičství.

Kostel **sv. Jana Nepomuckého**, pseudobarokní, v nedávné době opravován. Byl postaven na místě starší kaple v letech

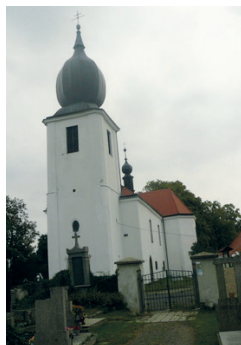

kostel sv. Jana Nepomuckého

1904–5. V letech 1972–78 zde jako kněz působil P. Miroslav Vlček, pozdější kardinál a primas český. Nacházel zde mnoho věrných posluchačů při jeho pravidelných promluvách. Mezi další významné osobnosti patří např. virtuos Václav Hudeček, který se zde narodil a hokejista

Josef Černý. Historické jádro města je městskou památkovou zónou, informační centrum vám poskytne užitečné rady a restaurační zařízení hned naproti, posílení pro další cestu.

Jako staršího původu je označován dnešní **Starý Rožmitál**, předpokládané panské sídlo Buziců. Farní kostel **Povýšení sv. Kříže**, původně gotický, barokně přestavěn před r. 1731. Byl zde objeven gotický portál datovaný do let 1230–40.

Starý Rožmitál

Interiér kostela Povýšení sv. Kříže

V tomto období už vznikl opodál hrad pozdějšího rodu Lvů z Rožmitála. V pozdější době byl přestavěn na renesanční zámek, dnes v soukromém vlastnictví a veřejnosti nepřístupný. Transakce převodu značně komplikované. Mezi vybavení krásného interiéru kostela patří unikátní varhany z roku 1750, na něž v letech 1788–1815 hrával učitel a hudební skladatel J. J. Ryba. Zde také poprvé zazněla jeho slavná mše vánoční. Nachází se zde také Cvokařské muzeum jako unikátní pamětihodnost na tento řemeslnický cech. U zdi hřbitova pak hrob J. J. Ryby, který sem byl přenesen až čtyřicet roků po jeho smrti, neboť musel být pohřben na zrušeném morovém hřbitově. V historickém přehledu připomeňme vznik plebanie r. 1371, matriky pokřtěných a oddaných od roku 1670 a zemřelých od r. 1710.

Po několika málo kilometrech při výjezdu směrem na Nepomuk (silnice 191) odbočujeme vpravo do malé vísy **Voltuš**. Zde se nachází pseudogotická **kaple sv. Anny**, pocházející z roku 1884, dnes citlivě opravená.

Voltuš - kaple sv. Anny

Nedaleko za obcí se již pěšky vydáváme na protilehlou stranu, k lesu Štěrbina. Po krátké procházce přicházíme k místu, kde bylo po dlouhém hledání, v hustém křoví, nalezeno tělo místního učitele a významného hudebního skladatele Jana Jakuba Ryby. Nacházel se v zoufalé životní situaci a břitvou si podřízl tepny na krku a zápěstí, aby ukončil svůj tvrdý životní úděl, když již neunesl pocity marnosti a zneuznání (8. 4. 1815). Jako pomocný učitel působil v Mníšku, od roku 1788 v Rožmitále. Při nastalé finanční krizi musel živit rodinu se sedmi dětmi (ze třinácti narozených), vedl dokonce spory o svůj plat. Jeho skladatelské dílo je značně obsáhlé, podrobněji popsáno v odborné literatuře, vždyť obsahuje přes 11 tisíc skladeb. Na místě jeho skonu byl v roce 1854 postaven kamenný křížek, v roce 1933 pak navržena kamenná mohyla... V těsné blízkosti mohyly se nachází nevelký památník – Pamětní kámen k 50. výročí vzniku Československa Za svobodu a demokracii! Zcela jistě příhodná připomínka k ukončenému 100. výročí v roce minulém.

František Růžička / Foto: František Růžička

MAMINKY NA RODIČOVSKÉ dovolené jsou jedny z nejdůležitějších lidí ve společnosti

Úloha maminky v životě každého člověka je jasná, a přesto mnohým ženám se jejich mateřství komplikuje postojem, s nímž se setkávají ve společnosti 21. století. Mateřství v komplikovaném životě plném stresu v dobrém případě odkládají, v tom horším na něj rezignují zcela. A přitom není třeba rezignovat.

O to větší radost máme v Diecézním centru pro rodinu z každé možnosti, kdy se maminky se svými malými dětmi mohou setkávat, probírat to, co je pro ně důležité. Tak tomu je např. v Křesťanském rodinném centru Petrklíč v zázemí u bratří petrinů, kde je pro ně každý pátek dopoledne připravený zajímavý program. Velice si vážím pozvání ke dvěma tématům „Máma, táta a jejich vliv na společnost“ a „Vztah snachy a tchýně“. Jak se líbila témata maminkám? Nejlepší je předat slovo přímo jim:

„Chceme sa poďakovať Alene za čas, ktorý s nami, mamičkami, strávila v Petrklíči. Pripravila si pre nás tému a otázky, na ktoré sme spoločne hľadali odpovede. Uvedomili sme si, že na mnohé ťažkosti dokážeme nájsť odpoveď sami, a tiež, že sme schopné sa vzájomne obohatiť. V neposlednej rade oceňujem, že nezabudla ani na deti, ktoré si s nami kreslili počas besedy do našich poznámok a tak trochu sme pracovali spolu. Bol to príjemný, obohacujúci čas. V téme Vztah snachy a tchýně vďaka za otvorenosť a úprimné slová. Nevyčerpatelná téma ale tiež konkrétne impulzy. Oce-

Zázračná schopnosť mamičiek sústrediť sa na besedu a pritom poskytnúť deťom potrebné

nili sme najmä odkazy na literatúru k samoštúdiu, pozitívne vedenie témy a možnosť diskusie. Bolo nás veľa a deti ešte viac, ďakujeme za nasadenie a ochotu prehlúčiť naše deti :-).

Dominika Kunzová za KRC Petrklíč

„Paní Poláčková je veľmi milá a sympatická osoba a na jejích povídaní (besedy) v Petrklíči chodím veľmi rada. Stejně jako u minulého setkání ani teď nezklamala a dorazila plná optimismu, který šířila i mezi posluchače. I když by se někomu mohlo zdát, že se na vztahu snacha tchýně málokdy najde něco pozitivního, opak byl pravdou. Při zapisování asociací, které nás napadnou při slově tchýně, převažovaly pozitivní ohlasy. I další cvičení, které nás mělo přimět zamyslet se nad naší tchýní, bylo velmi inspirující a přimělo mně to podívat se na tchýni jako na člověka, který má taky své starosti a problémy. Vzhledem k tomu, že jsem měla s sebou dvě děti, tak jsem již zbytek povídání vnímala trochu okrajově a přerušovaně. Nicméně velmi pozitivně hodnotím možnost jakýchkoliv dotazů na závěr povídání a aktivní zapojení, kdy jsme nebyly jen pasivními posluchači, ale mohly jsme se podílet na průběhu besedy.

Pokud bude další povídání s paní Poláčkovou, jistě se zase ráda zúčastním. Má můj obdiv, jak to pěkně zvládla i s nestálým vyrušováním od přítomných dětí.“

Petra Sládečková, maminka dvou dcer

KLOKOTY versus Jihoafrická republika

Zdá se, že Jihoafrická republika je téměř na druhém konci světa. Ale u nás na Klokotech to vidíme jinak. Již druhý člen řádu OMI je a bude s touto zemí spojen.

První byl O. Zdeněk Čížkovský, ten k nám z této země po roce 1992 přišel, druhý O. Karel Mec, do ní v letošním roce odchází. Lépe řečeno je tam poslán. A je zřejmé, že je s touto výzvou navýsost spokojený. A jak řekl na besedě s farníky, má už jasno v tom, co ho tam čeká. Vyzkoušel si a vyhodnotil stávající situaci při svém tříměsíčním pobytu v Africe. Takže nám předvedl názorně na několika snímcích s komentářem obyvatele, krajinu, stavby i zvířenu. Obyvatelé jsou tam různorodí a to jak národnostně tak barevně, od Evropanů až po Čiřany. Podle toho je to tam také s jazyky. Takže myslím, že se tam nudit nebude.

A co se profesní stránky týká, má myslím na co navázat. Tře-

ba právě na O. Čížkovského a jeho misionářskou, osvětovou a také budovatelskou činnost. A tak mu přejeme, aby se brzy aklimatizoval, aby ho tam měli rádi a naopak on měl rád je, aby se mu v jeho práci dařilo, byl zdravý a Bůh mu pomáhal. Myslím, že to je nejdůležitější.

A pak bych ho chtěla požádat, aby nám dal občas o sobě vědět a kdyby potřeboval pomoc, tak ať se ozve – přijedeme!

Eva Kozáková

„Jestliže jsem vám tedy umyl nohy Já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému umývat nohy.“

(Jan 13,14)

Žít pro druhé

Když evangelista Jan vzpomíná na poslední hodiny strávené s Ježíšem před jeho smrtí, dává do popředí mytí nohou.

Ve starém Orientu to bylo znamení přijetí hosta, který přišel po prašných cestách, a obvykle jej vykonával otrok.

JE TO JASNÁ A PROSTÁ VÝZVA.

VŠICHNI JI DOKÁŽEME POCHOPIŤ A IHNEĐ USKUTEČŇOVAT V KAŽDÉ SITUACI, V KAŽDÉ DOBĚ, SPOLEČNOSTI A KULTUŘE.

Jako křesťané, kterým se dostává zjevení Boží lásky skrze život a slova Ježíše, máme vůči bližním „dluh“:

NAPODOBOVAT JEŽÍŠE A SLOUŽIT BRATŘÍM, ABY BYLI I ONI HLASATELI LÁSKY.

Jako Ježíš: nejprve milovat konkrétně a pak doprovodit skutek slovem naděje a přátelství.

I ve složitých, tragických situacích, které se nám vymykají z rukou, je něco, co můžeme a musíme udělat, abychom přispěli k dobrému:

UMAZAT SI RUCE, NEČEKAT NA ODMĚNU, CHO VAT SE VELKORYSE A ZODPOVĚDNĚ

Jak žít tohle slovo?

Chiara Lubichová říká:

„Napodobování, které po nás Ježíš žádá, neznamená otrocké opakování jeho činů, i když ho musíme mít před očima jako zářivý a nedostižný příklad.“

NAPODOBOVAT JEŽÍŠE ZNAMENÁ CHÁPAT, ŽE MY KŘESŤANĚ

MÁME SMYSL, KDYŽ ŽIJEME

«PRO» DRUHÉ, KDYŽ CHÁPEME SVŮJ ŽIVOT JAKO SLUŽBU BRATŘÍM,

KDYŽ CELÝ SVŮJ ŽIVOT ZALOŽÍME NA TOMTO ZÁKLADĚ.

Tehdy uskutečnime to, co Ježíš nejvíce leží na srdci.

Vystihneme ústřední myšlenku evangelia. Budeme skutečně blahoslavení. „1“

Zkuste-nosti ze světa. Itálie

Konec roku jsem slavil se svými kamarády v domě jednoho z nich.

Byl to velmi divoký večírek: hry, film, večere a na konci to tam vypadalo hrozně.

Díval jsem se kolem a viděl jsem, že kamarádům je to jedno. Pochopil jsem, že se nikdo nepohrne pomáhat s úklidem, a tak jsem začal uklízet sám.

Někdo z přítomných toho vypil trochu moc a neobešlo se to bez následků.

Hned jsem mu nabídl pomoc při umývání, dal jsem mu svoje tričko na převlečení a trpělivě jsem po něm vyčistil, co bylo potřeba.

Ve chvíli, kdy jsem se s hadrem chystal na podlahu, přišel jeden z mých kamarádů, a když mě viděl, řekl: „Proč to děláš? Vždyť to může uklidit někdo jiný.“

Moje odpověď byla rychlá a rozhodná: řekl jsem, že to dělám, protože jsem křesťan a chci, aby to bylo vždycky poznat.

V tu chvíli mi mezi kamarády, kteří byli z 90 % nevěřící, bylo hned lépe. **Zároven jsem v srdci cítil velkou radost, že jsem mohl svým křesťanským jedním svědčit o tom, že jsem ve svém životě udělal volbu Boha – Lásky.**

Milovat jeden druhého

„Jestliže jsem vám tedy
umyl nohy, já, Pán a
Mistr, máte také vy jeden
druhému umývat nohy.“
(Jan 13,14)

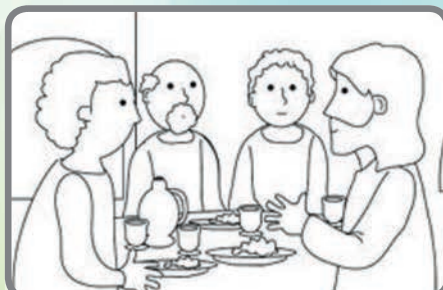
Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Během poslední večeře s učedníky
Ježíš vstal a vzal si ručník.

Nalil vodu do lavoru
a umyl apoštolům nohy.

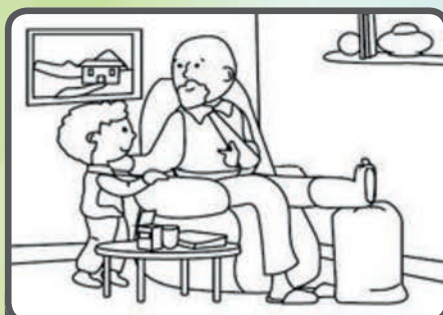
Pak si sedl a řekl jim: „Vy byste taky
měli umývat jeden druhému nohy.“

„Můj tatínek měl vážnou autonehodu.
Říkal, že mu Ježíš zachránil život.“

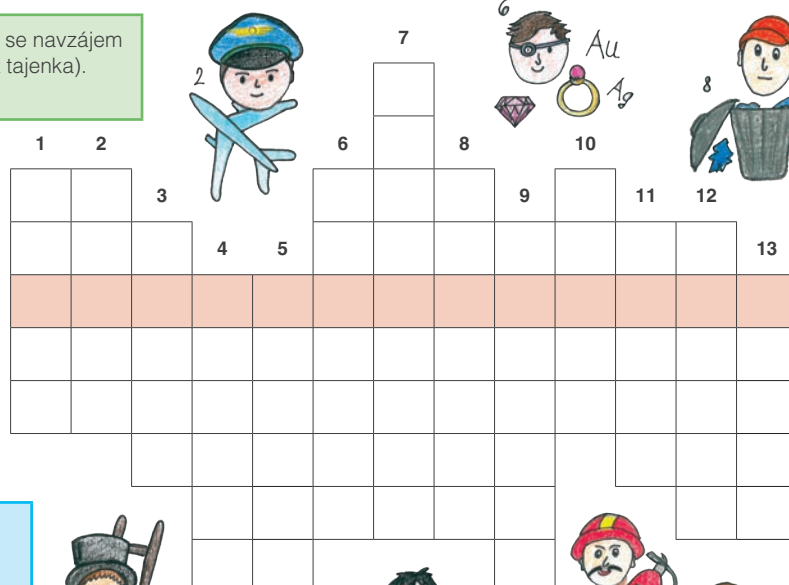
Když se vrátil domů z nemocnice, měl
jsem hodně příležitostí mu prokazovat
lásku. Podával jsem mu sklenici s vodou,
přinesl mu papuče a dával mu léky.

Vždycky, když mě o něco poprosil,
pomohl jsem mu.”

(Marcos z Argentiny)

Co učinil Ježíš, je vzorem k napodobování. Jestliže se navzájem
milujeme, poznáváme správnou cestu; je to (viz tajenka).
Poznáš jednotlivá povolání?

Vyluštěte a pošlete tajenku na ketechetky@dicb.cz.
Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce,
proto nezapomeňte připsat celou adresu. Jména
výherců z únorového čísla: **Veronika Reiská – Mní-
šek; Veronika Kotašková – Štěpánovice;**
Anna Chmelová – Třeboň

Památník obětem totalitních režimů z řad kněží a řeholníků na Vyšehradě uctil každoročně také kardinál Miloslav Vlk a předsedkyně Konfederace politických vězňů Naděžda Kavalířová

„A brány pekelné jí nepřemohou...“

Tři základní emoce: smutek, zlost a strach, provázely 15. března 1939 většinu Čechů v průběhu onoho sychravého dne, plného plískanic a okupačního vojska. Rozhlas neustále opakoval hlášení, doprovázené osudovou znělkou Smetanova Vyšehradu, že od šesté hodiny ráno „obsazuje německé vojsko Čechy a Moravu“...

„Zachovejte klid a vyčkávejte dalších zpráv“. V Praze se do konce měsíce března vystřídaly nejrůznější návštěvy „vítězných“ představitelů Třetí říše Adolfem Hitlerem počínaje. Byl nastolen vojenský režim, který skončil přiletem říšského protektora Konstantina von Neuratha 5. dubna 1939 do Prahy. Tímto dnem započal v protektorátu režim „civilní správy“.

Vzpomínky přímých účastníků tohoto osudového dne se poměrně hodně liší v interpretaci jedné základní skutečnosti. Kde zůstala v té době naděje národa a byla vůbec nějaká? Objektivnímu pozorovateli neujde jedna zásadní skutečnost, která se opakuje po staletí v neměnné podobě. Naděje přetrvala, transformovaná do vnějších projevů svatováclavské tradice, tlumočené církevními představiteli a respektovaná bez ohledu na politickou nebo árijskou příslušnost. Jejím prvním vnějším projevem bylo 7. května 1939 přenesení ostatků Karla Hynka Máchy z Litoměřic na Vyšehradský hřbitov. Celou akci připravil a jejím hlavním organizátorem byl **Msgre. Bohumil Stašek**, vyšehradský kanovník, čelný představitel Lidové strany, který na rozdíl od jiných, jako kněz se svými věřícími setrval. Hold nejvýznamnějšímu představiteli národní poezie, jehož dílo přerostlo v symbol vlastenectví, měl podle Staška pomoci zahnat stín hákového kříže, vymanit národ z deprese

a demonstrovat českou národní svébytnost a tradici. Stašek svůj neohrožený postoj demonstroval v srpnu 1939 na Chodsku ve svém slavném kázání na Vavřínečku. Jenom málo lidí dnes ještě ví, že Chodsko, tato kdysi tradiční součást českobudějovické diecéze, ztratilo díky Mnichovu svoji západní polovinu, kdy se historické chodské obce jako např. Klenčí pod Čerchovem, Trhanov nebo Postřekov staly součástí Říše. Nic nebylo platno, že zde žilo v době záboru 5121 Čechů a jenom 324 Němců. Taková byla spravedlnost „mnichovského diktátu“.

Vedle Msgre. Staška, který byl záhy po svém svato-vavříneckém kázání zatčen a celou válku strávil v koncentračních táborech, stojí za vzpomín-

Msgre. ThDr. Antonín Bořek-Dohalský (1889–1942)
Autor neznámý – www.sumava.cz,
Volné dílo, commons.wikimedia.org

ku jiný český duchovní, shodou okolností rodák z Přívoze u Domažlic. **Msgre. ThDr. Antonín hrabě Bořek – Dohalský**, metropolitní kanovník u sv. Víta, působící na počátku okupace ve vysokých církevních funkcích. Tento příslušník české historické šlechty, zapojený od počátku do aktivního odboje, je zářným příkladem kněze, který vědom si kněžské přísahy, stál po boku svého arcipastýře kardinála Kašpara, aby byl nakonec zastřelen při otrokové práci v bažinách nedaleko koncentračního tábora Osvětim. Během několika prvních let existence protektorátu byla zatčena řada duchovních, z nichž mnozí položili svůj život nejenom za národ a vlast, ale především za „ovečky“ jim svěřené. Příklad lidického faráře P. Josefa Štemberky nebo katovického P. Josefa Jílka hovoří za všechny. Mnozí upadli zapomnění jako například vynikající opat pražského benediktinského emauzského kláštera Arnošt Vykoukal, vězněný za okupace v různých koncentračních táborech, který zemřel v roce 1942 v Dachau.

Je pravdou, že katolická církev měla díky své nadnárodní organizaci větší odolnost a snad právě proto ji totalitní nacistická okupační správa napadala trvale. Jenom hned po březnu 1939 bylo zatčeno 487 českých katolických kněží, došlo k potlačení náboženské výuky na školách, k omezení činnosti církevních řádů, zastavení katolického tisku, rozpuštění tělovýchovné katolické organizace Orel a v neposlední řadě i k zabavování církevního majetku. V uplatňování církevní politiky si jsou totalitní režimy poměrně podobné. Je bohužel pravdou, že existuje ještě jedna skutečnost, spojovaná u nás s totalitou bez ohledu na to, o jakou formu totality se jedná. České diecése v období totality totiž zpravidla osiřly. Hned prvním diecézním biskupem, který v době okupace odešel na věčnost, byl 21. dubna 1941 pražský arcibiskup Karel kardinál Kašpar, 2. května 1941 jej následoval českobudějovický Šimon Bárta a za několik týdnů po něm 20. června 1941 náhle umírá, při vizitaci novoříšských premonstrátů, brněnský Josef Kupka. Všichni tři ordináři byli vzápětí v souladu s církevním právem nahrazeni kapitulními vikáři. I v tom si je totalita podobná...

Souhrnné historické dílo, které by se zabývalo všemi souvislostmi dějin katolické církve v Čechách a na Moravě v průběhu okupace, dosud nemáme. Existuje však řada výborných prací, které se zabývají dílčími otázkami. Stejně tak dosud chybí objektivní zpracování vlivu „svatováclavského kultu“ na charakter českého národa v dobách nejtěžších. Jeho uctívání u nás vždy kulminuje v letech pro existenci národa kritických, aby se posléze vytrácelo a bylo zcela vědomě překrýváno plejádou nejrůznějších „zasvěcených a všezpochybujících“ odborných informací. Když byl 20. března 2003, ve výroční den umučení sv. Jana Nepomuckého, za účasti papežského nuncia, prakticky všech diecézních biskupů a zástupců řeholních komunit, požehnan kardinálem Miloslavem Vlkem na Vyšehradském hřbitově Památník kněžím, řeholníkům a řeholnicím, obětím totalitních režimů, byl učiněn pouze jeden symbolický a nepatrný krok k tomu, aby se naplnila slova žalmu „Co jsme slyšali a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudem tajit svým synům“ (Žalm 78,3).

Jan Kotous

Ministrantské týmy se utkaly ve florbalu

V pátek 22. a sobotu 23. února se konal již 6. Ministrantský florbalový turnaj. Turnaj pořádalo Diecézní centrum mládeže v čele s otcem Vojtěchem Vágalem.

Jak je již zvykem, turnaj se odehrával na novém místě, tentokrát ve Veselí nad Lužnicí. Na turnaj přijelo celkem 119 ministrantů, ze všech koutů diecéze, od těch nejmladších až po středoškoláky. Spolu s nimi přijela i řada kněží, kteří pak pomáhali jako sudí.

V pátek po příjezdu, jsme se zaregistrovali, slavili s místními farníky mši svatou a po ní jsme se pořádně najedli z toho, co si každý přivezl. Po večeři, jsme se rozdělili do dvou skupin a vyslechli jsme krátké povídání o službě ministranta. Na konec dne si pro nás organizátoři připravili nejrůznější úkoly po městě - takzvaný „lov zážitků“. Ptali jsme se místních třeba na otázku „Kdo je to ministrant“, hledali jsme ceny místních toalet a fotili se na nejrůznějších místech. V 21:30 téměř po hodině hry jsme dorazili a vzájemně jsme se sdíleli s ostatními se svými zážitky, kde nechybělo ani promítání fotek ze hry. Následovala společná modlitba a po ní jsme se odebrali do svých spacáků.

V sobotu se začalo hrát již brzy ráno. Celý den byl v duchu zdravé soutěživosti a nadšení ze hry. Hrál se na dvou hřištích - dvakrát pět minut. V týmech byli nezkušení hráči i matadoři, ale nakonec si hru užili všichni. Po celý den měli ministranti k dispozici občerstvení a na oběd se šlo do přílehlé školní jídelny. Nejvíce cen si odvezli ministranti ze Soběslavi, kteří se dostali na stupně vítězů v každé ze tří věkových kategorií. Nejdůležitější však bylo, že se mohli sejít kluci, kteří všichni slouží u oltáře a mohli vidět, že jich není málo.

Tomáš Koudelka

Foto: Mirka Dolanská / Člověk a víra

Personalia

A. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Vojtěch Vágai

oslavil **14. 3. 2019** své třicáté páté narozeniny.

P. Gabriel Jozef Labuda, OPraem.

oslavil **24. 3. 2019** své sedmdesáté narozeniny.

P. František Hroznata Janoušek, OPraem.

oslavil **20. 3. 2019** své osmdesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

A. Výročí kněžského svěcení:

P. Dr.theol. Tomáš Cyril Havel, CFSsS

oslavil **27. 3. 2019** své patnácté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Zveme vás...

- **6. 4.** 14:30 – 18:00; Klokoty – **Duchovní obnova**; P. Zdeněk Gibietz, rektor semináře; promluva, svátost smíření, růženec, mše svatá
- **6. 4.** 15:00, Lomec u Vodňan – **První dubnová sobota**; Život milovaných dětí – P. Ladislav Heryán; duchovní slovo, mše svatá
- **12. 4.** 16:30 Dobrá voda u Č. B. – **Bolestný pátek – postní putování k P. M. Bolestné**; modlitba růžence a pobožnost Křížové cesty, mše svatá
- **18.–21. 4.** Vodňany, fara – **Velikonoce pro mládež**; pro mladé 12–23 let; informace a přihlášky na dcm.bcb.cz
- **27. 4.** 10:30 Praha, katedrála sv. Víta – **Národní pochod pro život a rodinu**; info: pochodprozovit.cz **10:30 mše svatá s biskupy**, hl. celebrant Dominik kardinál Duka OP; **14:00 Pochod pro život a rodinu centrem Prahy**: Klárov – Národní třída – Václavské náměstí; **16:00 Požehnání** u sochy sv. Václava
- **27. 4.** 14:00; Svatá Hora u Příbrami – **Národní pouť za hospice**; mše svatá, celebruje Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský; www.asociacehospicu.cz
- **4. 5.** Klokoty – **Pouť časopisu IN**; P. Karel Soukal, jáhen Leoš Habrštát, národní ředitel PMD
- **12.–19. 5.** 10:00 Klokoty – **Festival víry – Pošli to dál**; mše svatá, celebruje Mons. Pavel Posád, světící biskup
- **18. 5.** 11:00 Klokoty – **Oblátská pouť sv. Evžen de Mazenod**; mše svatá

POKŘTĚNÍ A POSLANÍ

Papež František vyzývá svou církev, aby se v roce 2019 zamýšlela nad svým povoláním. Nabízíme první z krátkých zamyšlení pro misijní měsíc říjen 2019.

Letošnímu roku dal jednoduché heslo „Pokřtění a poslání“. Tato dvě jednoduchá slova shrnují v plnosti závazek vyplývající z našeho křtu. Na konci života nebudeme souzeni z hloubky svého duchovního života, který je důležitý. Bude me s láskou souzeni z naší lásky. Dáme Bohu šanci, aby nás mohl vyslat? Je naše důvěra větší než náš strach? Tím, že přijmu své vyslání k těm, kdo Krista neznají, vstupuji do dialogu. A dialog nesený láskou má moc bořit hranice předsudků, nenávisti i rozdílnosti kultur...

Hana Koukalová

Z diáře biskupa Vlastimila Kročila

- 14. 4.** 9:00 Č. B., katedrála: Květná neděle – mše svatá
- 18. 4.** 9:30 Č. B., katedrála: mše svatá a svěcení olejů
17:00 Č. B., katedrála: Zelený čtvrtek – mše svatá
- 19. 4.** 17:00 Č. B., katedrála: Velký pátek – mše svatá
- 20. 4.** 20:00 Č. B., katedrála: Bílá sobota – Vigilie
- 21. 4.** 9:00 Č. B., katedrála: Zmrtvýchvstání Páně – mše svatá
- 27. 4.** 10:30 Praha, katedrála sv. Víta: Pochod pro život – mše svatá

Z diáře biskupa Pavla Posáda

- 14. 4.** 11:00 Chraštice: Květná neděle – mše svatá
- 18. 4.** 17:00 Č. B., katedrála: mše svatá a svěcení olejů
17:00 Mirovice: Zelený čtvrtek - mše svatá
- 19. 4.** 15:00 Mirovice: Velký pátek - mše svatá
- 20. 4.** 19:00 Březnice: Bílá sobota – Vigilie
- 21. 4.** 9:30 Březnice: Zmrtvýchvstání Páně – mše svatá

Změna vyhrazena.

Ježíš vítěz nad smrtí v myšlenkách Josefa Hloucha

Ježíš žije. Jeho Nejsvětější Srdce opět bije, jeho Nejsvětější Krev opět koluje v žilách. A Ježíš opět vychází z hrobu tak, jak to Boha důstojno. Pán života a smrti.

Vstal vlastní svou božskou mocí. Jak krásný a spanilý je Pán Ježíš, Král náš přemilý. Tělo má nesmrtelné, které již nemůže trpět, tělo skutečné, ale není vázáno na zákony hmoty, zůstalo tělem, ale přece se stalo jaksi duchovní. Není vázáno prostorem. Ačkoliv může přijmout potravu, již jí nepotřebuje, září nevýslovnou krásou a velebností, kterou však může skrýti, když chce. Rány po utrpení jsou zaceleny, ale zůstalo 5 jizev. Ty rány dokazují to-

žnost jeho těla – že je to on, který za nás zemřel. Ty rány – již ovšem nebolí – budou v nebesích na těle Páně živým hlasem k Bohu za všechny nás, budou hlásat věčně, jak nás Bůh miloval. Do konce světa budou útočištěm všem, kdož se v nich skryjí, budou pramenem milosti – po celou věčnost budou nám, jako nebeská slunce, ohniskem jasu a krásy a úchvatnou podívanou spravedlivých, ovšem i hanbou a hrůzou zavržených, kterým budou připomínat, jak je Bůh miloval a vše pro ně vykonal, aby došli spásy. Vstal z mrtvých, dokončil slavnostně své dílo. Přemohl peklo a smrt a bolest a hřích, oslavil Otce a všem získal prostředky spásy a odpuštění; kdo jich užije, nad tím smrt nebude mít moc. Bude věčně žít. Duše naše, zaplavená tímto nepochopitelným štěstím, raduje se, plesá a její jedinou písní jest: Aleluja – chvalte Hospodina.

Radujeme se. To, co jsme si připomněli, není jen historická, zajímavá událost, to je dějství i každého z nás. Tam se jednalo o nás, tam se nám dostalo darů, jaké může dát jen Bůh: Nezemřeme – i my z mrtvých vstaneme. Bolest, hřích, smrt, nemají poslední slovo v životě, nýbrž nade vším vítězí Bůh a člověk v té míře, v jaké s Bohem spojen jest, v jaké si osvojí a s láskou se zmocní oněch plodů, jež přináší vzkříšený Spasitel. Vítězství Kristovo jest nejúchvatnější, jaké lze si pomyslet. Jest nejdokonalejším potvrzením pravdy Kristovy, jest oslavou všech jeho ideálů, jest novým pozváním k tomu, k čemu Ježíš zval, jest novým odsouzením hříchu a všeho, co s ním spojeno a co k němu vede a z něho se rodí – a cesta za Kristem jest ozářena nadzemským jasnem a z ní na všechny strany zní nové pozvání: Ke Kristu – s Kristem a v Kristu a skrze Krista zvítězit nad zlem, nad hříchem, nad bolestí, nad smrtí... Kdo Krista následuje, nebloudí ve tmách... má život... Ježíšův kříž, jakožto hlavní síla, /tj. jeho utrpení /Ježíšovo zmrtvýchvstání otvírá nám všem brány věčnosti, jež byly hříchem zavřeny. Otvírá je a tím činí celé své dílo i požadavky jeho zákona sladkým pozváním k svatbě, k životu v nebesích... Co na tom – trpět, jít třebaš cestou křížovou, být chudý a potupený – když právě tím mohu se

státí podobným Kristu Pánu a právě tím si mohu získat větší slávu věčnou – duši po smrti a též tělu ode dne vzkříšení...

Velikonoční poselství Božího Služebníka biskupa Josefa Hloucha

Lumen Christi – to světlo, třikrát zvedané při sobotní liturgii (Vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání Páně – Bílá sobota), ono tajuplné ukázání Krista, jenž má nyní svítit na cestu životem, musí zůstat zážitkem nesmazatel-

ným, svatým příkazem. Být světlem Krista Pána, jako ta věčná lampa jeho světlem jest a říká: Zde je Kristus. Z něho jsme se zrodili, v našich žilách jeho krev a v našich duších jeho láska.

Na křesťanu musí být vidět, že prožil velikonoční tajemství. On se musí lišit od těch, kdož tohoto štěstí neměli. Na jeho čele musí zářit jasný ideál, jistota budoucnosti, zbudované na Kristu Pánu, který přemohl hřích a smrt a bolest. Musí být jasno: Ten člověk nese Krista, jde ve stopách Kristových, ten člověk má před sebou jas a něco nesmírně velikého, blaživého, co je větší a silnější, než největší protivenství a nejprudší bolesti. V něm žije vědomí, že patří Kristu, aby zvěstoval vznešené vlastnosti toho, jenž ho povolal.

Uchovat v duši stálou slavnost velikonočních tajemství. Je to radostný úkol. V tom je tajemství jakési slavnosti, zvláštní radosti dětí Božích. U nich není všednosti, neboť v duši prožívají veliké věci Páně – velká tajemství života krásy, jakou se odívá přítomnost Krista. ‚Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, přebývá ve mně a já v něm,‘ řekl Kristus Pán. Toto aby bylo u nás stálou skutečností, tím je konkrétně vyjádřen účel velikonočních tajemství.

A tak půjdeme do dalšího života v radostném vědomí: Umřel jsem s Kristem starému životu, s Kristem jsem vstal, Kristus přebývá ve mně a já v něm, Krista nesu na všechny cesty života, abych je posvětil; Krista, jehož život žiji, nesu ke všem bratrům a sestrám. To je tajemství mé síly, mé radosti, mých nadějí, mého klidu, mého štěstí: Přebývá ve mně a já v něm. Stálá velikonoční radost, všemi situacemi a směry pozdrav: ‚Pokoj vám,‘ poněvadž s námi a přede vším a nade vším Kristus Pán.

Amen.

*Z cyklu rozjímání Josefa Hloucha na mešní modlitby
vybral Martin Weis, postulátor beatifikačního procesu*

Mrazivé teplo domova 2

V letošním únorovém Setkání jsme psali, že tam, kde bychom měli žít v pohodě a bezpečí mezi svými blízkými, se odehrávají dramata, o kterých okolí nemá ani potuchy. Partnerské domácí násilí. Násilí na těch nejbližších, na těch, které jsme si sami vybrali jako průvodce společným životem. Pachatelé bývají povětšinou muži, ale stále častěji se ve statistikách objevují rovněž ženy.

O jak velké procento pachatelek se jedná, lze jen těžko statisticky podchytit. Naprostá většina obětí domácího násilí pomoc nevyhledá, a u mužů to platí stejně tak jako u žen. To, co však charakterizuje téměř všechny oběti domácího násilí, je pocit bezmoci. Pavel si jej zažil na vlastní kůži. „S manželkou to samozřejmě z počátku bylo pěkné. Když jsme se vzali a začali spolu bydlet, postupně se projevila její vznětlivost. Nejdříve se tak trochu vztekala nebo ‚urážela‘, když se jí něco nezdálo. Třeba špatně umyté nádoby. Čekala, že se budu omlouvat, prosit, aby se nezlobila, donekonečna. Pak třeba začala zamykat přede mnou byt a nechávala klíče v zámku zevnitř, musel jsem přespávat ve sklepě, protože jsem nechtěl dělat scény po domě, ani v rodině,“ vypráví Pavel, který si už během prvního roku manželství zažíval úplné peklo. Jeho žena velmi rychle přešla k násilí. „Ničila moje věci, například z okna vyhodila mou sbírku známek, nebo skoro polovinu mého oblečení do kontejneru. Začala být postupně i fyzicky agresivní. Ve vzteku po mě hodila hrnek, skleničku, nebo jednou i vázu. Později přitvrdila. Seděl jsem u stolu, vzala vařečku a praštila mě zezadu do hlavy, nebo mě mlátila přes záda. Pak používala dokonce velký kuchyňský nůž. Úplně všechnu energii jsem v podstatě dával do toho, abych se proti ní nepostavil, protože mi bylo jasné, že by toho okamžitě využila a zavolala policii, přičemž bych za pachatele byl označen já, pořád pro mne bylo vlastně i nemyslitelné fyzicky se postavit ženě,“ dodává s velkou lítostí v hlase.

usměvavá, společenská, starostlivá partnerka na návštěvě i ve společnosti. To bylo strašné, nesnesitelné. Jak za návštěvou zapadly dveře, nebo jsme třeba nastoupili do auta, začala mi hned hrubě nadávat vztekat se, tedy chovat se tak, jak bych já sám do ní nikdy předtím neřekl a nikdo z našeho okolí jistě také ne,“ vysvětluje Pavel svou motivaci, proč násilí tak dlouho trpěl a nevyhledal pomoc.

Jeho situaci vyřešila náhoda. „Jednou, když se po mně zase hnala s nožem, jsem po něm neopatrně sáhl a rozřízl si ruku. Musel jsem na pohotovost na sešití, kde sloužící doktor byl můj spolužák ze školy. Ta celá situace na mě dolehla, a přestože jsem ji označil nejprve samozřejmě za nehodu, nakonec jsem mu to, co se děje u nás doma, v kostce vyklopil. Odkázal mě do intervenčního centra, ale asi mu bylo jasné, že tam nepůjdu. Po pár dnech mi zavolaal, sešli jsme se, ale on s sebou přivedl svého kamaráda, sociálního pracovníka, díky jehož pomoci to po čase celé skončilo,“ dodává Pavel.

Pokud ve vašem vztahu prožíváte právě takové situace, nezapomeňte, že vždy existuje cesta pomoci. **V našem regionu provozuje Diecézní charita České Budějovice Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím, případně poradnu Eva, kde naleznete veškerou pomoc, kterou budete potřebovat.** Neváhejte si nechat poradit a pomoci, domácí násilí není normální, není přirozené a rozhodně není v pořádku. Nejvíce jim trpí právě vaše děti, které jsou jeho svědky, nebo jsou s jeho následky pravidelně konfrontovány, třeba tím, že vidí modřiny, rozbité nádoby, ale především proto, že velmi dobře procítují špatnou a strachuplnou rodinnou atmosféru, i když se zrovna „nic neděje“. Taková rodina není zdravá a milující. Pamatujte, že děti, které v takových rodinách vyrůstají, se v naprosté většině případů sami v partnerství stávají obětí nebo pachatelem. To, že se svěříte, či násilí ohlásíte, nemusí znamenat konec vztahu. Odborníci vám naopak mohou pomoci partnerství i úplnou rodinu zachránit.

Pavlova manželka vykazovala i další typickou charakteristiku, kterou teorie nazývá fenomén dvojí tváře. „Milá,

Martina Hrušková

Katechetický den 23. 2. 2019

POKŘTĚNÍ A POSLANÍ aneb 2019 ROK PRO MISIE

V sobotu 23. února se ministranti z českobudějovické diecéze sešli na svém florbalovém turnaji ve Veselí nad Lužnicí. Katechetky, katecheti, řeholnice a jeden kněz zamířili do Českých Budějovic na Katechetický den.

Tématem Katechetického dne byly misie. Proč? Protože papež František vyhlásil měsíc říjen roku 2019 za měsíc pro misie a my bychom se na tento měsíc a nejen na něj chtěli dobře připravit. Abychom katechetický den dobře začali, sešli jsme se v kostele Svaté Rodiny, kde jsme společně s dvěma kněžími a jedním jáhnem slavili mši sv. obětovanou za misie.

Pak už jsme se přesunuli na Teologickou fakultu, kde jsme vyslechli přednášku Národního prezidenta Papežských misijních děl, jáhna Leoše Halbrštáta. Dozvěděli jsme se, že Papežská misijní díla jsou vlastně čtyři. Byla založena v různé době na různých místech, ale všechna odpovídala a stále odpovídají na aktuální potřeby. Byli jsme hrdí, že ačkoliv se o České republice mluví jako o ateistické zemi, tak prostředky, které podporují projekty Papežských misijních děl, nejsou vůbec malé a od Mgr. Leoše Halbrštáta často zaznívala slova díky za podporu. Zazněly i konkrétní možnosti nejen materiální podpory, ale také možnosti zapojit se do modliteb za misijní území a svědectví z těchto míst. Abychom byli konkrétní, tak jsme se např. dozvěděli, že mladý muž v Africe, který se rozhodne jít do kněžského semináře, může být svou rodinou i zatracen, protože rodině chybí nadějná pracovní síla. To znamená, že takového muže rodina nemůže finančně pod-

porovat a mladý seminarista je tak odkázán na podporu z jiných než rodinných zdrojů.

Odpoledne si účastníci mohli vybrat ze dvou workshopů. Jeden byl zaměřen na misijní klubka, která představila Mgr. Bronislava Halbrštátová, a druhý byl zaměřen na programy pro školy se zaměřením na misie. Konkrétně jsme mohli vidět program Cesta čaje, který nám představila diecézní ředitelka PMD Mgr. Hana Koukalová.

Na Katechetickém dnu se sešlo přibližně 25 účastníků. Nejsou to stovky, ale i kdyby těchto 25 lidí podporovalo Papežská misijní díla, tak by to přineslo mnoho požehnání těm nejpotřebnějším, ale především jim samým, protože nezištná láska rozšiřuje srdce.

Na závěr je potřeba poděkovat manželům Halbrštátovým za jejich čas a hlavně za jejich práci, Haně Koukalové, která v naší diecézi pracuje pro PMD, a všem zúčastněným, kteří vytvořili velmi přátelskou a tvůrčí atmosféru.

*Mgr. Martina Fürstová,
Diecézní centrum pro katechezi*

Charity se představují:

FARNÍ CHARITA PRACHATICE

Farní charita Prachatice funguje od roku 1998 na základě zřizovacího dekretu sepsaného tehdejším českobudějovickým biskupem Antonínem Liškou jako jedna ze složek Diecézní charity České Budějovice. Své služby poskytuje nejen na Prachaticku, ale částečně také na Vimpersku.

Prachatickou Charitu od prosince 2014 vede ředitelka Jana Schwarzová, v Charitě však působí už od roku 2006. „*Mezi prvními službami, které jsme začali poskytovat, byly azylové domy – Charitní domov sv. Dominika Savia pro matky s dětmi a Azylový dům pro muže. V roce 1999 se azylový dům pro muže oddělil a přešel pod organizaci Emauzy ČR, ale v roce 2006 se k nám opět připojil. V roce 2007 jsme začali vyjíždět za potřebnými do jejich domovů v rámci terénního programu Most naděje,*“ vzpomíná Jana Schwarzová.

Pomoc matkám s dětmi i celým rodinám

Přímo v Prachaticích na adrese Slunečná 1135 funguje **Charitní domov sv. Dominika Savia pro matky s dětmi**. Domov je určen pro ženy a matky s dětmi či těhotné ženy, které se neočekávaně ocitly bez přístřeší – z důvodu finanční krize spojené s dlouhodobou nezaměstnaností, rozchodu s partnerem, kvůli problémům mezigeneračního soužití v domácnosti nebo upadly do dluhové pasti, zažily domácí násilí či byly nuceny k prostituci. „*Naší snahou je poskytnout těmto ženám dostatek času, prostoru i podpory, která jim pomůže vyřešit nastalou situaci. Chceme, aby se zorientovaly a řešily svou situaci, pokud možno, svépomocí. Snažíme se, aby to tu maminky s dětmi měly hezké, investujeme do oprav, dovybavujeme prostory, chceme, aby se tu cítily během svého pobytu (což je maximálně 1 rok) příjemně,*“ doplňuje Jana Schwarzová. Celková kapacita domova je 23 lůžek v 7 pokojích, kdy tu každá matka se svými dětmi má svůj pokoj, společná je kuchyň, společenská místnost a současně herna pro děti, venkovní posezení pro maminky a hřiště pro děti.

Prachatická Farní charita během celého roku organizuje v rámci tohoto azylového bydlení řadu akcí, včetně těch vzdělávacích – např. kurzy finanční gramotnosti a hospodaření, práce na počítači, vaření, tvoření, péče o děti včetně toho, jak se naučit efektivně komunikovat s dětmi a mít společné zážitky, což není pro řadu rodin samozřejmostí. V loňském roce tímto charitním domovem prošlo celkem 23 matek s 44 dětmi. Jako další pomoc, často celým rodinám, provozuje FCH Prachatice terénní program **Most naděje**. Klienti mohou službu využívat u nás v kanceláři nebo za nimi pracovníci jezdí domů, do jejich přirozeného prostředí, kde se cítí bezpečněji. „*Služba je anonymní, bezplatná, a navíc jsou klienti díky domácímu prostředí přístupnější, což často napomáhá rozklíčovat problematickou situaci v rodině, před kterou zavírají oči, a mohla by vést k ohrožení fungování rodiny. Jedná se např. o ohrožení ztrátou bydlení, hledání zaměstnání, pomoc se žádostmi o sociální dávky, doprovody na úřady v případě, kdy mají lidé nějaký blok,*“ uvádí ředitelka Schwarzová.

Azylový dům na vesnici učí pracovním návykům

Do trojlístku služeb prachatické Farní charity patří **Dům sv. Petra** v Záblatí vzdáleném 15 km jihozápadně od Prachatic. Tento azylový dům pro muže sídlí v budově bývalé fary s kapacitou 13 lůžek, klienti (18–64 let) tu mohou pobývat maximálně rok. „*Snažíme se vždy pomoci vyřešit klientovu situaci, obnovit kontakt s jeho rodinou, být nápomocní s hledáním práce a bydlení, aby se mohl postavit na vlastní nohy a jít dál,*“ zmiňuje ředitelka. Oproti klasicky pojatému azylovému domu se zde klienti mohou dobrovolně podílet na udržování přilehlého hos-

Charitní domov sv. D. Savia

Dům sv. Petra

podářství, štípat dříví, pracovat na zahradě, pěstovat zeleninu k vlastní spotřebě nebo se starat o domácí zvířata (ovce, kozy, králíky aj.). „Tato práce je dobrovolná, nikoho nenutíme. Máme radost z toho, že se klienti ve většině případů chtějí sami zapojovat, snaží se a mají radost z toho, že se jim něco povedlo. Ale některé je samozřejmě náročné motivovat, že má znovu cenu zkusit bojovat. Mladí muži tu většinou dlouho nevydrží, chybí jim na venkově společenský život a prchají do většího města. U některých klientů nás naopak až udivuje, jak jsou v azylovém domě spokojeni. Když pak odchází, je to pro ně jako kdyby odcházeli z domova, což je smutné, ale zároveň je to ocenění naší práce,“ říká Jana Schwarzová.

A jaké vize má Farní charita Prachatice do budoucna?

„Rádi bychom zlepšili povědomí o naší činnosti, pokusili se získat dobrovolníky z řad studentů, kteří by např. pomáhali s doučováním dětí v azylovém domě pro matky s dětmi nebo v rodinách spolupracujících s terénním programem Most naděje. Jsme rádi, že se nám podařilo služby zachovat a udržet provoz i přes nepřiměřeně vysoké financování ze strany státu. Oslovujeme s žádostmi o dofinancování služeb různé nadace i soukromé subjekty. Našími službami prochází mnoho lidí, kterým je šance pomoci, aby se postavili na vlastní nohy a normálně fungovali,“ doplňuje na závěr ředitelka Jana Schwarzová. Činnost FCH Prachatice můžete podpořit i Vy příspěvkem na účet 235 498 878/0300.

Martina Baráková, DCH Č. Budějovice

Inzerce

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

12. - 13. dubna 2019 v Českých Budějovicích

„Jsem služebnice
Páně: ať se mi stane
podle Tvého slova.“
(Lk 1,38)

Pátek Komunitní centrum na sídlišti Máj 18:00 - 8:00 možnost přespaní s sebou: spacák, karimatku, jídlo na večeři doprovází kapela Elalon a PM pro věk 13 - 25 příspěvek 200 Kč přihlašování: dcm.bcb.cz Diecézní centrum mládeže České Budějovice	Sobota salesiánský kostel sv. Vojtěcha, Čtyři Dvory 9:00 - 16:00 Paralelní program pro středoškoláky a vysokoškoláky mše svatá v 15:00 v kostele sv. Vojtěcha účast obou biskupů host: boromejka Angelika Pintiřová
--	---

DCM ČB
DIECÉZNÍ CENTRUM MLÁDEŽE
ČESKÉ BUDĚJOVICE

DCR připravuje a zve...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2019

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte prosím t. č. 731 402 981.

V Českých Budějovicích vznikla **skupina rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**.

Její setkání se koná vždy **poslední středu v měsíci v 17:30, v dubnu 24. 4. 2019**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká, na našich webových stránkách najdete pozvánku k tisku.

Připravujeme ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském setkání manželů 50+, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova „Jak naplnit prázdné hnízdo?“ **V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkovi. Koná se 5.–7. 4. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem. Přihlášky na e mailu info@pansky-dumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.**

15. 5. chceme oslavit Mezinárodní den rodiny v rámci Týdne pro rodinu **koncertem „Hraje celá rodina“ v Českých Budějovicích**. Sledujte info o místě a čase konání na našich webových stránkách.

Připravujeme **duchovní víkendovou obnovu pro rodiny s dětmi 17.–19. 5. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem**. Další informace na našich webových stránkách.

Další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Hledáme nové spolupracovníky

Biskupství českobudějovické vyhlašuje výběrové řízení na pracovní pozice:

- personalista
- dokumentátor sbírek v památkovém odd.
- technický pracovník v odd. vnitřních věcí

Informace o nabízených pracovních pozicích naleznete na www.bcb.cz/dieceze/volna_pracovni_mista. **Nabídky zasílejte nejpozději do 10. 5. 2019 na e-mailovou adresu: zamestnani@bcb.cz**

Biskupství českobudějovické si vyhrazuje právo prodloužit výběrové řízení, případně neobsadit pracovní pozici, pokud žádný z uchazečů nenaplní očekávání organizace.

NA FARNÍCH PLESECH potkáte i budoucího životního partnera

Zatímco plakáty zvou na plesy až do jara, ty farní nebo křesťanské skončily řádně před postní dobou. Plesalo se i v naší diecézi, a někde trvá tato tradice již bezmála třicet let.

Druhou únorovou sobotu se např. konal tradiční křesťanský ples v Katovicích na Strakonicku, jenž si již dávno získal velkou oblibu. „Křesťanské plesy u nás pořádáme od roku 1992,“ prozradil jeden ze spoluorganizátorů, učitel Miroslav Čapek.

Příklad z Čestic

„Tradici jsme zahájili na popud faráře Martina Vícha z Dobrušky, který nás v roce 1991 pozval na jejich křesťanský ples do Čestic. Atmosféra pohostinnosti, přijetí a otevřenosti nás tak nadchla, že jsme další rok uspořádali ples i u nás a na oplátku pozvali Otce Martina s farníky. Naším záměrem je i dnes vytvořit atmosféru, kdy se můžeme setkávat s přáteli i cizími lidmi. Domnívám se, že jde o součást křesťanské evangelizace a opravdové lásky k bližním. I po 27 letech se k nám lidé rádi vracejí a těší se. Vznikají nová přátelství a máme mladé páry, které se na plese seznámily, a již vychovávají děti. Je jasné, že s přípravou plesu je spousta práce, rizika a nejistot. Ale bez toho by nic nevzniklo, dokonce si myslím, že naše farní společenství to spojuje a přináší mu další dary Ducha Svatého v organizaci ostatních věcí. Pořádáme ples jako farní společenství a výtěžek dělíme do farností a naší charity. V Česticích a okolí již hodně křesťanských plesů skončilo, což, myslím, o stavu farnosti něco vypovídá. Přesto chci všechny povzbudit: Nebojte se plesy organizovat, klidně začněte v malém, a uvidíte, kam vás Pán povede,“ dodává Miroslav Čapek.

Výtěžek pro charitu

Ten samý večer jako v Katovicích tančili lidé na 22. plese Farní charity Milevsko v místním KD. „Hosté se těšili z hudby a vtipného moderování dua Piňakoláda, kdy dámy Soňa a Pavla opět dostaly hosty do výborné nálady,“ říká ředitelka charity Alena Růžicková. „Program byl nabitý, např. čtyři moderní gymnastky z RG PROACTIVE Milevsko předvedly

sestavy bez náčiní, s míči a se stuhami. Hosty potěšily ve dvou vstupech tanečnice skupiny Farida. Rádi jsme přivítali i superiora milevského kláštera, děkana Mikuláše Selveka, OPraem., podpořit nás přišel i P. Pius Zdeněk Vágner, OPraem., a nechyběl ani jáhen Karel Sádlo s rodinou.“

Letošní zisk z plesu byl Kč 31 000. „Peníze jsou důležité, vždyť poslouží charitativním účelům, ale nejdůležitější je fakt, že se lidé sejdou a pobaví a přítomností vyjadřují podporu naší činnosti,“ dodává Alena Růžicková, která všem děkuje a těší se na příští sezonu.

Salesiánská nálada

O týden později roztančil budějovický KD Vltava již 28. Salesiánský ples, jehož tématem bylo *Salesiáni bez hranic*. Na pódiu se představovali salesiáni z Českých Budějovic Tomáš Rádl, Jana Hessová a ředitel Salesiánského střediska mládeže Ondřej Trojek, a salesián Libor Všetula z Brna, který ples moderoval. Z videa zdravili misionáři z Bulharska a Mongolska. Záštitu nad plesem převzal Pavel Fischer, který se z postu vedoucího chaloupek dostal až do senátorského křesla. O předtančení se postarala taneční a pohybová skupina Danceline, večerem provázel taneční orchestr Variant. „Letošní ples opět potvrdil, že jedná o nezbytné místo pro setkání pracovníků, dobrovolníků, dárců i sponzorů, tedy všech, jenž se podílejí na budějovickém salesiánském díle,“ dodává Martina Hadravová Dobosiová ze Salesiánského střediska mládeže s tím, že díky všem se ples nesl ve správné salesiánské atmosféře.

Smutek ve farnosti

Ticho bylo naopak v Trhových Svinech, kde se měl 1. února konat 6. farní ples. „Pro náhlé úmrtí našeho faráře P. Marcina Želazného koncem prosince jsme ples zrušili,“ říká jedna z farnic Růžena Bartošová. „Otec Marcin plesy obnovil v roce 2014 po třinácti letech. Vždy se podílel na jeho moderování a hrál i ve scéně půlnočního překvapení,“ dodává Růžena Bartošová, kterou jako ostatní odchod Otce Marcina hluboce zasáhl.

Radek Gális

Křesťanský ples v Katovicích

Salesiánský ples v Českých Budějovicích

Setkání s Písmem svatým

Kniha proroka Abakuka je v pořadí osmou mezi Malými proroky. Jedná se o krátký spis o třech kapitolách, které mají spíš podobu modlitby než rázných prorockých slov, jaká najdeme například u Ámose, Micheáše či Ozeáše.

Kniha Abakuk pochází ze stejné doby jako předchozí kniha Nahum, tedy z let kolem roku 600 př. Kr. Na mezinárodní politické scéně to bylo bouřlivé a nestabilní období: Po dlouhou dobu vůdčí Asýrie mizí ze scény a podléhá spojenému náporu Babyloňanů a Médů. Zatímco ještě před několika desítkami let Asýrie obsadila Egypt, nyní Egypt spěchá Asýrii na pomoc proti Babylonii, neboť tuší nového, silného nepřítele na obzoru. Nicméně ani vojenská intervence Egypta nic nezmohla a na místo Asýrie nastoupila Babylonie. Ta krátce na to vyvrátila Judsko, vyplnila Jeruzalém a zničila Boží chrám.

Abakuk tvoří s knihou Nahum jakýsi pár dvou opačných pohledů, které se navzájem vyvažují. Prorok Nahum se radoval nad zkázou nepřátelského města Ninive a v chaosu své doby spatřoval naplnění proroctví a příchod Boží spravedlnosti. Abakuk tytéž události vidí značně odlišně: Obrací se k Bohu, popisuje situaci okolo sebe a ve světě a ptá se Pána na smysl toho všeho.

Prorok začíná popisem stavu společnosti. Hovoří o ničemnosti, trápení, zhoubě, násilí, sporech, svárech, útisku práva apod. Volá k Bohu o pomoc, ale Bůh mlčí, neodpovídá (Abk 1,2–4). Abakuk má před očima pravděpodobně judskou společnost na samém sklonku jejích dní, v době panování krále Jójakíma. V zemi po smrti jeho spravedlivého otce opět zavládlo bezpráví.

V předchozích prorockých knihách bylo možné se dočíst, že důsledkem bezpráví ve společnosti měla být zkáza národa. Podobná slova následují po popisu bezpráví i u Abakuka: Přejde nepřítel a zjedná Boží spravedlnost. Nástrojem Boží spravedlnosti se v tomto případě stávají Babyloňané (Kaldejci). Abakuk však vzápětí tuto starou prorockou tezi o Boží spravedlnosti nastolené nepřitelem zpochybňuje. Abakuk poukazuje na to, že tento nepřítel místo toho, aby zjednal spravedlnost, jen pokračuje v páchání a množení násilí. Jako by se Boží nástroj vymkl Bohu z kontroly a zneužil své moci. Abakuk namítá, že tento nepřítel se necítí být Božím nástrojem, nýbrž je pyšný a uctívá jen svou vlastní moc – slovy Abakuka je jako rybář, který loví národy do sítě a své síti také obětuje, protože mu dává moc nad druhými. Abakuk to velmi odvážně a skoro jobovsky formuluje jako stížnost na Boha, který vědomě dopouští bezpráví: „*Tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení. Proč tedy trpíš věrolomné, mlčíš, když svévolník pohlcuje spravedlivějšího?*“ (Abk 1,13)

Následuje řada výroků, které všechny začínají slovem „běda“ (Abk 2,6–20). Jsou to „pořekadla“ (Abk 2,6), která se budou říkat o tom, kdo by byl jako onen „nepřítel“, pyšný, namyšlený

První (Šalamounův) Chrám v Jeruzalémě
Foto: Chrám; Autor: www.lysator.liu.se;
Volné dílo, zdroj: commons.wikimedia.org

a rouhavý, kdo jako on obětuje neživým modlům a osobuje si absolutní moc nad národy, kdo páchá násilí a utiskuje druhého.

Celá kniha se uzavírá žalmem. Jedná se o podobnou poetickou skladbu, jak je známe z knihy Žalmů, dokonce s nadpisem „*Modlitba proroka Abakuka*“ a s pokyny, jak má být zpíván: „*na způsob tklivé písně*“ (Abk 3,1) a „*pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů*“ (Abk 3,19). Abakukova modlitba shrnuje postoj, který celá právě popsaná tristní

situace vyžaduje: Je jím bezmezná důvěra v Boha. Abakuk v žalmu popisuje a opěvuje Boží příchod na zem. Bůh je pro něj válečníkem, pod kterým kolísá celá země, před nímž se skrývají slunce i hvězdy, válečník, který vychází do boje za svůj lid. Žalm přetéká jistotou v moc a sílu Boha, kterému nemůže nic odolat, jakmile vstane a rozhodne se zasáhnout. A do té doby, než tak učiní, je třeba věřit a vydržet. Téma důvěry, která vytrvává přes všechny překážky, zaznělo již v první kapitole, ale nejznámější a nejsilnější slova na toto téma zazívají na samém konci Abakukova žalmu:

*„I kdyby fíkovník nevypučel,
réva nedala výnos,
selhala plodnost olivy,
pole nevydala pokrm,
z ohrady zmizel brav,
ve chlévech dobytek nebyl,
já budu jásotem oslavovat Hospodina,
jásat k chvále Boha, který je má spása.
Panovník Hospodin je moje síla.“* (Abk 3,17–19).

Kniha proroka Abakuka je velmi realistickou modlitbou k Bohu, která vidí vše zlé ve světě a ptá se po tom, kde zůstává Bůh. I to, co dřívější proroci označili za řešení, tj. Boží zásah do dějin prostřednictvím vojenských událostí, je pro Abakukovo střídmé a věčné vidění jen dalším selháním. Je-li Nahum prorokem, který se raduje z toho, že Boží mlýny přeci jen melou, stýská si Abakuk nad tím, že pokud vůbec melou, melou špatně. Jedinou možnou odpovědí na pocit beznaděje a zoufalství je pevná víra navzdory všemu, co jeho oči vidí. Bůh je mocný válečník, který ví, co dělá. Zachovat mu věrnost a v důvěře očekávat jeho příchod stůj co stůj je jediná možná a správná odpověď, kterou Abakuk na svou otázku dostává. A v tom je i hlavní poselství pro nás, ať už se cítíme zrazeni a opuštěni Bohem v osobním životě, či když si zoufáme nad tím, kam tento svět spěje. Bůh ví, co dělá, zná svůj čas; na člověku je, aby se naučil s důvěrou v Boha trpělivě čekat.

ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice
www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Stanislav Přibyl

Karlův most

V souvislostech víry a ducha

Duchovní průvodce po jednom z nejkrásnějších mostů na světě odkrývá jak jeho krásu, tak souvislosti víry, historických událostí a osob, díky nimž vznikla úchvatná galerie třiceti soch a sousoší svatých na obou jeho stranách. Přes 140 fotografií a historických rytin.

pevná vazba, 499 Kč

Jaroslav Brož

Pane, smiluj se a obnov nás

Sedm kajících žalmů nejen na dobu postní

Sedm kajících žalmů, z nichž nejznámější jsou žalmy 51 (Miserere) a 130 (De profundis), spojuje téma lítosti nad hříchy a touhy po Božím odpuštění. Modlitba těchto žalmů odvrací člověka od bezmoci a zoufalství. Před Bohem si nemůžeme na nic hrát, zamlčovat svou bolest nebo vinu. Když před ním vyslovíme to, co je v nás slabé a zdánlivě neškodné Božího doteku, můžeme se uzdravit.

brožovaná, 99 Kč

Anselm Grün, Giuliano Ferri

Velikonoční příběh, 2. vydání

Anselm Grün prostě a jímavě vypráví příběh Ježíšových velikonočí. Jsme přítomni chvíli jeho slavného vjezdu do Jeruzaléma, poslední večeři s učedníky, cestě na Golgotu a ukřižování i vzkříšení. Slova umocňují snové krásné ilustrace Giuliana Ferriho.

sešitová vazba, 199 Kč

Timothy Radcliffe

Křížová cesta pro věřící i nevěřící

Křížová cesta vyjadřuje působivé jádro křesťanské víry. Vidíme, jak je Ježíš odsouzen na smrt, jak objímá svou matku, jak padá, jak mu Veronika otírá tvář a Šimon Kyrénský pomáhá nést břemeno, jak je ukřižován i pohřben. Kristus na sebe bere břemeno každého z nás. Naše vítězství i pády, radosti i bolesti. Poselství zde zprostředkované Timothy Radcliffem je přístupné věřícím, těm, kdo víru hledají, i těm, kdo víru nemají.

brožovaná, 199 Kč

Jaroslav Brož

Islám

Pro ty, kdo o něm chtějí mluvit, ale zatím o něm mnoho nevědí

Kniha dává precizní a nezkreslující odpovědi na všechny podstatné otázky, jež vyvolává islám v současném světě. V době, kdy emoce převládají nad racionálním přístupem, jde autorka odvážně do hloubky. Není naivní ani nepotřebuje ani přehánět. K muslimům a islámu máme podle ní přistupovat s respektem, ale zároveň jasně a pravdivě. Kniha nezastírá, že islámské pojetí člověka, jeho práv a svobod, společnosti i politiky naráží na samotné základy evropské civilizace.

248 stran, brožovaná, 399 Kč

Co nás čeká v květnu?

Rodinný svaz, s nímž spolupracují centra pro rodinu v jednotlivých diecézích, a tedy i Diecézní centrum pro rodinu, vyhlásil nové motto Týdne pro rodinu na rok 2019. Zní jednoduše a výstižně: Rodina má cenu.

Vnímáme potřebu výrazněji ocenit a poukázat na to, co je v rodině dobré, neboť v každé rodině jistě najdeme něco dobrého. Cílem je, abychom vrátili rodinu do veřejného zájmu a poukázali na hodnoty, které má nejen pro společnost, ale pro každého z nás. Motto tedy vyjadřuje tuto myšlenku: Rodina má cenu.

A my se hned ptáme, v čem si vážíte vaší rodiny, co je pro vás v rodinném životě důležité? Chtěli byste někoho v rodině ocenit? Jste aktivní v budování rodinné atmosféry? Je starost o rodinu jen soukromá záležitost, nebo má vliv na celou společnost? Můžeme budováním rodinného prostředí ovlivnit budoucnost? Jaké hodnoty jsou pro nás v rodinném životě důležité? V čem chceme být pro naše děti neocenitelní?

Tak tolik v dnešním čísle Setkání krátce na zamyšlenou. Zapište si do diářů, že **letos probíhá Týden pro rodinu 11. 5.–19. 5.** a sledujte naše webové stránky pro inspiraci (www.tydenprorodinu.cz www.dcr.bcb.cz).

Aby rodina měla cenu nejen pro jednotlivce, ale aby si její cenu uvědomovala celá společnost a ti, kteří stojí v jejím čele, to záleží i na tom, jak k tomuto tématu osobně přispějeme.

DCR

Inzerce

VELIKONOCE PRO MLÁDEŽ VE VODNĚNECH

18. - 21. 4. 2019
12 - 23 LET

S ŠEBOJ: BIBLI, SPACÁK, KARJMATKU, PŘEZUVKY, BUCHTU
PRÍSPEVEK: 350 Kč / PRIHLÁSKY NA DCM.BCB.CZ

ZAŽIJ VELIKONOCE JINAK

FARNOST VODNĚANY